

gyvieji šaltiniai

2023/3 (103)

**Brandžios senatvės
paslaptis**

Gediminas Kapustavičius

**Geriausia senėjimo
Kristuje patirtis**

Dr. Susan Robbins

**Moterys, sujungtos
„Sidabrinės linijos“**

Rusnė Marčėnaitė

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 5000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Irmantas Jakubonis,
Gediminas Kapustavičius,
Robertas Peteraitis,
Artūras Rulinskas

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Sveiki, mieli skaitytojai,

nuo seno žinoma, jog rudenį keičiantis medžių lapų spalvai, vėstant ir trumpėjant dienoms, ypač ilgesniais vakarais ieškome ramybės ir nugrimztame į apmąstymus. Iš vaikystės prisimenu savo senelį, kambaryje prie stalo palinkusį prie laikraščio, ir šalia mikliai mezgamų kojinių virbalus judinančią močiutę... Taip, šį kartą jaukia pakalbėsime apie gyvenimo rudenį, o „Gyvųjų šaltinių“ numerį nuspalvinome senjorams aktualia tema – ORI SENATVĖ VIEŠPATYJE.

„Daugelis baiminasi senatvės, nes drauge su amžiumi neišvengiamai kinta gyvenimo būdas ir aplinkybės (...) Tačiau visi šie pokyčiai neturėtų užgožti senatvės grožio ir vertės. Laimė nepriklauso nuo amžiaus ar aplinkybių, tai vidinė būseną, kylanti iš tarpusavio santykių su Dievu (...) Laimingas tas, kuris atranda ir puoselėja artimą ryšį su Dievu, sodina ir leidžia savo gyvenimo šaknis Viešpaties artumoje“, – rašo patyręs autorius.

„Galvoje skamba kažkada išgirsti žodžiai: krikščionis neišėina į pensiją! Tam pritariu. Tikras krikščionis pašauktas į Kristaus vynuogyną, kad darbuotųsi jame pagal savo jėgas, kol vynuogyno šeimininkas pats pašauks ilsėtis. Ši mintis išreikšta vienos giesmės posmelyje: Kai saulė leisis vakaruos, / kai žemės kelias baigtas bus, / „Ieik į atilsį“, – sakys / man Jėzaus balsas malonus“, – dalijasi mintimis senatvės sulaukęs ilgametis Dievo tarnautojas.

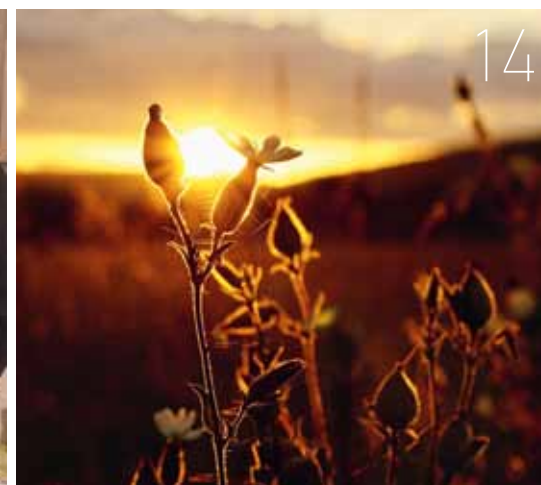
„Senėjimas daugeliui žmonių gali kelti baimę. Vakarų kultūroje senatvė paprastai nėra gerbiama ar vertinama. Į senus žmones žiūrima kaip į besiskundžiančius, reikalaujančius dėmesio, apsunkinančius ir nenaudingus (...) Dėl senėjimo jaučiama baimė ir atgrasumas, o mūsų visuomenėje į senatvę žiūrima kaip į socialinę problemą, kurią reikia spręsti nuolaidomis, centrais, programomis, bendruomeniniais būstais ir psichologine pagalba pagyvenusiems žmonėms. Tačiau Biblija į tai žvelgia kitaip“, – apie geriausią senėjimo patirtį pasakoja autorė.

Gyvenimo ruduo gali būti suprantamas kaip pamažu gėstantis pasiruošimo iškelti laikotarpis, bet su Dievu šis metas gali tapti aukso amžiaus tarpsniu, kai širdyje uždegtas tikėjimo žibintas negešta, o jau beveik regima amžinybės patirtis skatina tvirtai laikytis Kristaus artume.

Būkite palaiminti visi senjorai, kurie ir senatvėje neišėjote į pensiją tarnaudami Dievui ir žmonėms! Stiprėkite, mielieji, laukdami sugrįžtančio mūsų Viešpaties Jėzaus, kuris taps jūsų gražiausia kada nors išgyventa patirtimi.

Nuosirdžiai,
Lina

Turinys

- 2 Brandžios senatvės paslaptis
Gediminas Kapustavičius
- 6 Geriausia senėjimo Kristuje patirtis
Dr. Susan Robbins
- 10 Prisiminimai ir pamąstymai gyvenimo vakarui atėjus
Albertas Latužis
- 14 Kaip atrasti savo pašaukimą vyresniame amžiuje
Carol McCary Zupkas
- 18 Moterys, sujungtos „Sidabrinės linijos“
Rusnė Marčėnaitė

- 22 Tremties sunkumuose – vilties malda
Gintvilė Montrimavičienė
- 24 Užtarnauto poilsio pamokos
Rimantas Kupstys
- 26 Gyvenimo rudenį pasitikus
Waldemar ir Elvira Zorn
- 29 Poezija
Vilis Dzelmitis
- 30 Su humoru
Robertas Peteraitis
- 32 Kaip susitaikyti su Dievu?

Brandžios senatvės paslaptis

Gediminas Kapustavičius

Kauno baptistų bendruomenės „Kristaus Misija“ pastorius

Vakarėja. Horizonte palengva leidžiasi saulė. Jos spinduliai, jau nebe tokie ryškūs ir kaitrūs kaip vidudienį, savo švelniais prisilietimais glosto medžių ir kalnų viršūnes, meistriškai nutapo paskutinius besibaigiančios dienos peizažus. Saulėlydis – nepakartojamo grožio reginys, traukiantis kiekvieno akį ir nepaliekantis abejingo nei vieno, atėjusio palydėti saulės.

Žmogaus gyvenimo saulėlydis taip pat gali būti gražus, prasmingas, kupinas subrendusių vaisių, kuriantis istoriją ir darantis poveikį jaunesnėms kartoms. Į senatvės amžių įžengiame apie 70-uosius gyvenimo metus. Tiesa, ne visi sulaukia senatvės, ir ne visi sėkmingai šį laikotarpį išgyvena. Vieniems tai – aukso amžius, derlingas gyvenimo ruduo, kitiems – vienatvės, nevilties ir vargo agonija. *Žmogus sensta savaiame. Tačiau ar senatvė bus laiminga, priklauso nuo jo paties. Tinkamai pasenti yra didelis menas (Anselm Grün, „Senėjimo menas“).*

Kurgi slypi laimingos senatvės paslaptis? Šventasis Raštas ir gyvenimo patirtis atskleidžia kelias gyvybiškai svarbias brandžios senatvės sudėtinės dalis.

1. Dievo artuma. Daugelis baiminasi senatvės, nes drauge su amžiumi neišvengiamai kinta gyvenimo būdas ir aplinkybės. Silpsta fizinės jėgos ir sveikata, keičiasi socialinis statusas, bendravimas, ryšiai su artimaisiais ir draugais. Tačiau visi šie pokyčiai neturėtų užgožti senatvės grožio ir vertės. Laimė nepriklauso nuo amžiaus ar aplinkybių, tai vidinė būseną, kuri kyla iš tarpusavio santykių su Dievu. Senatvė yra tęstinė žmogaus gyvenimo dalis, baigiamasis etapas, todėl kaip žmogus gyvena, taip ir pasensta. Jei įmanomas laimingas gyvenimas, tai įmanoma ir laiminga senatvė. Bet geri vaisiai neužauga savaiame. Ką žmogus sėja, tą ir pjauna. Laimingas tas, kuris atranda ir puoselėja artimą ryšį su Dievu, sodina ir leidžia savo gyvenimo šaknis Viešpaties artumoje.

Teisusis klestės kaip palmė, auga kaip Libano kedras. Viešpaties namuose pasodinti, jie žydės Dievo kiemuose, neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali, kad skelbtų Viešpaties teisumą (Psalmyno 92, 12–14).

Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, kurio viltis yra Viešpats! Jis bus kaip medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis šaknis prie upelio. Jis nebijos ateinančios kaitros, jo lapai visada žaliuos. Jis nesirūpins sausros metu, bet nuolat neš vaisių (Jeremijo 17, 7–8).

Kiekvienas medis pirmiausia leidžia savo šaknis, kurios auga giliai po žeme ir yra išoriškai

Laimė nepriklauso nuo amžiaus ar aplinkybių, tai vidinė būseną, kuri kyla iš tarpusavio santykių su Dievu.

nematomos, tačiau gyvybiškai būtinos augalui, nes maitina medį ir suteikia jam stiprybės bei stabilumo. Pavyzdžiui, ąžuolas per savo gyvenimą išaugina labai masyvią ir gilią šaknų sistemą, kuri kartais siekia net iki 15 metrų. Dėl to šis medis nepaprastai tvirtas, atsparus ir ilgaamžis. Asmeniniai santykiai su Kristumi taip pat nėra išoriškai regimi, tačiau neabejotinai yra dvasinio gyvenimo šaknys, teikiančios krikščioniui gyvybingumo ir jėgų. O vaisiai yra rezultatai, jie matomi, apčiuopiami ir nešantys naudą aplinkiniams. Tikintis žmogus kaip tas medis, užauga stiprus – atlaiko gyvenimo audras, nepalūžta; visada žaliuoja – kupinas energijos ir entuziazmo, nepailsta; nuolat neša vaisių – išlieka produktyvus bei vertingas net ir senatvėje.

Aš (Dievas) jus nešioju ir globoju nuo užgimimo. Aš esu, kuris nešiosiu jus ir jūsų senatvėje. Tai dariau ir toliau darysiu: nešiosiu ir globosiu jus (Izaijo 46, 3–4).

Sunkumų audros kartais labai skaudžiai apalžo mūsų gyvenimo šakas, nudrasko ir sutraiško sirpstančius vaisius, lenkia prie žemės nualintą kūną. Užgriuvę vargai gali išplėsti mūsų gyvenimo dienoraščio lapus, artimus žmones, sudaužyti svajones, bet jokiais būdais neišraus tikėjimo šaknų, kurios amžiams suaugusios su Kristumi mūsų širdies žemėje.

O Kristau, mano meile! O amžinoji tobulybe! Vargstančiųjų viltie!. Tavo malonės spinduliai nušvietė mano vargšę sielą, jos žaizdas išgydė... Tavo švenčiausias kraujas nuplovė nuo jos tuos nuodėmių purvus... ir ji paliko skaisti balta,

Kūnas sensta ir nyksta, o siela – bręsta ir tobulėja, atrasdama naujus dvasinius klodus.

kaip baltoji kukli lelija... (1923. III. 14, Išplėsti S. Nėries dienoraščio puslapiai).

Tikėjimas Kristumi yra tvirta ir kartais vienintelė atrama žmogui visais gyvenimo etapais, ir ypač senatvėje.

2. Naudinga veikla. Labai tikėtina, kad daugelis senolių šiuo laikotarpiu jau gali mėgautis savo darbo vaisiais: darniais santykdais šeimoje, užaugintais dorais vaikais, profesiniais pasiekimais, susikurta materialine gerove ir t. t. Nuveikti darbai gali teikti daug džiaugsmo ir dėkingumo senatvėje, tačiau Dievas niekada neplanavo, kad pasiekę tam tikrą amžiaus ribą mes pasitrauktume iš dvasinės veiklos. Biblija sako, kad vis dar galime būti naudingi ir senatvėje.

Teisusis klestės kaip palmė, auga kaip Libano kedras. Viešpaties namuose pasodinti, jie žydės Dievo kiemuose, neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali, kad skelbtų Viešpaties teisumą (Psalmyno 92, 12–14).

Palmės – ne tik gražūs, bet ir naudingi medžiai: grynina orą, sukuria pavėsį, teikia maistą, gėrimus, vaistus, yra naudojami dažų, virvių, krepšių gamybai ir kt. Senatvėje krikščionio veikla neturėtų užgesti, priešingai, pasitelkus ilgus metus kauptą patirtį ir žinias, ji gali būti dar brandesnė ir našesnė.

Viešpats laimino Jobo senatvę labiau negu jaunystę (Jobo 42, 12).

Istorija liudija, kad daugelis žmonių savo reikšmingiausius darbus nuveikė sulaukę garbaus amžiaus – savo gyvenimo saulėlydyje. Pa-

vyzdžiui, būdamas 82-ųjų J. V. Gėtė baigė rašyti „Faustą“. G. Galilėjus savo didžiausią veikalą „Dviejų naujų mokslų pokalbiai ir matematiniai įrodymai“ parašė būdamas 73 metų. Būdamas 65 metų amžiaus Vinstonas Čerčilis tapo Britanijos ministru pirmininku ir atvedė šalį į pergalę Antrajame pasauliniame kare. 62-ųjų Harlandas Sandersas įkūrė KFC (*Kentucky Fried Chicken*) restoranų tinklą. Senatvėje Mozei ir jo broliui Aaronui, kai jiems buvo jau daugiau negu 80 metų (Išėjimo 7, 7), Dievas patikėjo išvesti Izraelio tautą iš Egipto vergovės. Kalebui buvo 85-eri, kai jis užėmė milžinų tvirtovę Pažadėtoje žemėje (Jozuės 14, 10–15). Apaštalas Paulius, būdamas senyvas žmogus (Filemonui 1, 9), turintis rimtų sveikatos sutrikimų (2 Korintiečiams 12, 7–10), nepaisydamas persekiojimų, kalinimo, nepriteklių ir pavojų (Filipiečiams 4, 11–12), leidosi į misijų keliones, skleidė Evangeliją ir steigė krikščionių bažnyčias Mažojoje Azijoje ir Europoje, parašė daugiausiai Naujojo Testamento knygų (14 laiškų), ir visa tai nuveikė 50–70 savo gyvenimo metais, aktyviai ir nepaliaudamas darbavosi iki pat mirties.

Ir šiandien savo aplinkoje neretai sutinkame įkvepiančių pavyzdžių, kaip garbaus amžiaus žmonės gyvena visavertę ir prasmingą gyvenimą. Jie veiklūs, spinduliuoja gyvenimo džiaugsmu ir energija, dalija save aplinkiniams ir neša neįkainojamą naudą visuomenei. Neapsigaukite! Užtarnautas poilsis ir atlygis krikščionių laukia ne senatvėje, o amžinybėje.

Pastebėjau, kad daugelis žmonių, kurie išeina į pensiją, beveik tuoj pat pradeda nykti visais savo gyvenimo požiūriais. Netrukus jie pasidaro silpni ir suglebę – fiziškai, protškai ir dvasiškai. O juk Biblijoje apie pensiją nieko nepasakyta. Manau, Dievas nori, kad kiekviena mūsų gyvenimo diena būtų kupina veiklos, kad kiekvieną rytą atsikeltume tikėdami, jog „Dievas yra man kai ką numatęs!“ Manau, kad daugeliu požiūrių geriausios mano dienos laukia ateityje, kad viskas, ką dariau iki šiol, buvo pasirengimas tam, ką Dievas yra numatęs man nuveikti. Pabudęs kiekvieną rytą ieškau galimybių padaryti ką nors, kas kitiems atrodo neįmanoma (Chuck Norris, „Taip negalėjo būti“, 285 psl.).

3. Amžinybės vizija. Senatvę turėtume suvokti Dievo plano kontekste, kaip paskutinį etapą to paties kelio, kuriuo Kristus veda mus į dangiškojo Tėvo namus.

Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane (Jono 14, 6).

Visas žmogaus gyvenimas yra pasiruošimas amžinybei, o senatvė – tarsi generalinė repeticija prieš užžengiant į didžiąją sceną. Senatvės laikotarpis neišvengiamai baigiasi žmogaus mirtimi, kuri anaipol nėra gyvenimo pabaiga, veikiau durys, atveriančios naują ir nuostabų pasaulį, kurį anksčiau regėjome tikėjimo akimis. Turėdamas amžinojo gyvenimo pažadą ir viziją tikintis žmogus senatvės iššūkius bei mirties faktą regi tik kaip laikinus nepatogumus pakeičiantį amžinos palaimos uostą.

Todėl mes nepailstame. Nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, vidinis diena iš dienos atsinaujina. Mūsų trumpalaikis lengvas sielvartas ruošia mums visa pranokstančią amžinąją šlovę. Tuo tarpu mes nežiūrime į tai, kas regima, bet į tai, kas neregima, nes kas regima, yra laikina, o kas neregima – amžina (2 Korintiečiams 4, 16–18).

Senstant, anksčiau ar vėliau, vis labiau ima ryškėti, kaip palaiptui nyksta žmogaus kūnas. Nusilpsta jėgos, prastėja sveikata. Žmogus vysta lyg gėlės žiedas, tačiau tikinčiojo širdis – vidinis žmogus – nevysta, jis žydi dar gražiau, kasdien įgauna naujų jėgų ir savybių.

4. Dvasinė metamorfozė. Kūnas sensta ir nyksta, o siela – bręsta ir tobulėja, atrasdama naujus dvasinius klodus. Senatvė, nepaisant visų galimų kūniškų nepatogumų, yra labai vertingas ir produktyvus laikotarpis asmenybės dvasinei raidai. Palaiptui žmogaus žvilgsnis vis labiau krypsta nuo to, kas žemiška ir laikina, link to, kas dvasiška ir amžina. Širdyje įsiviešpatauja vidinė darna ir ramybė. Su viltimi laukiama gyvenimo anapus horizonto.

Žmogus nieko nebenori, jis žengia į savo amžinus namus, ir raudotojai jau vaikščioja gatvėse. Sidabrinis siūlas nutrūks, auksinis dubuo sudužs, ašotis prie šulinio subyrės ir šulinio ratas sulūš. Dulkės sugriš į žemę, iš kurios kilo, o dvasia – pas Dievą, kuris ją davė (Ekleziasto 12, 5–7).

Visi žmonės iškeliauja amžinybėn, tik ne visi tam yra pasirengę. Amžinybėje yra tik dvi vietos, du uostai, kuriuose atsiduria mirusiųjų sielos. Tikintieji keliauja į dangų – amžinosios palaimos vietą, netikintieji patenka į pragarą – amžinosios kančios vietą. Dievas nenori, kad žmogus kentėtų pragare, Jis nori, kad mes gyventume su Juo danguje. Todėl pats Dievas atėjo į šį pasaulį Kristaus Asmenyje, kad išgelbėtų nuodėmingus žmones nuo amžinosios pražūties ir atvertų kelią į Dangaus Karalystę. Kristus mirė ant kryžiaus už mano ir tavo kaltes, kad mes per tikėjimą Jo auka įgytume teisę į nuodėmių atleidimą ir amžiną gyvenimą.

Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir mirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, nemirs per amžius. Ar tai tiki? (Jono 11, 25–26).

Pasinaudoti išgelbėjimo teise ar ne, – tai kiekvieno žmogaus asmeninis pasirinkimas, kurį būtina atlikti dar šiapus mirties slenkščio. Anapus pasirinkimo jau nebebus. Gyvybiškai svarbu, kad kiekvienas žmogus, ir ypač senyvo amžiaus, Kristaus Asmenyje išvystų savo vienintelį Gelbėtoją, patikėtų savo sielą bei likimą į Jo rankas, kad būtų pasirengęs metui atėjus keliauti į amžinybę.

Dabar, Valdove, leidi, kaip žadėjai, savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą (Luko 2, 29–30).

Geriausia senėjimo Kristuje patirtis

Dr. Susan Robbins

Senėjimas daugeliui žmonių gali kelti baimę. Vakarų kultūroje senatvė paprastai nėra gerbiama ar vertinama. Į senus žmones žiūrima kaip į besiskundžiančius, reikalaujančius dėmesio, apsunkinančius ir nenaudingus. Jauni žmonės kultūroje pristatomi kaip gražūs, entuziastingi, energingi ir sėkmingi. Dėl senėjimo jaučiama baimė ir atgrasumas, o mūsų visuomenėje į senatvę žiūrima kaip į socialinę problemą, kurią reikia spręsti nuolaidomis, centrais, programomis, bendruomeniniais būstais ir psichologine pagalba pagyvenusiems žmonėms. Tačiau Biblijoje į tai žvelgiama kitaip.

Senatvė – nuostabus Dievo palaiminimas

Šventajame Rašte senatvė laikoma nuostabiu Dievo palaiminimu. Juozapas gyveno ilgai ir matė savo anūkus „iki trečios kartos“. Jo vaikaičiai užaugo ant jo kelių (Pradžios 50, 23). Jobas po visų savo kančių taip pat buvo palaimintas ilgu gyvenimu. *Jobas po to dar gyveno šimtą keturiasdešimt metų; jis matė savo vaikus ir vaikaičius iki ketvirtos kartos. Jobas mirė senatvėje, pasisotinęs gyvenimo dienomis* (Jobo 42, 12–17).

Psalmyno 91, 16 Dievas apie Jį mylintį žmogų sako: *Ilgu gyvenimu pasotinsiu jį ir parodysiu jam savo išgelbėjimą.*

Psalmyno 92, 13–15a senatvė taip pat pristatoma kaip palaiminimas: *Viešpaties namuose pasodinti, jie žydės Dievo kiemuose, neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali, kad skelbtų Viešpaties teisumą. Jis yra mano uola ir Jame nėra neteisybės.*

Prieš Jėzaus gimimą Zacharijui ir jo žmonai Elžbietai, kurie abu jau buvo garbaus amžiaus (Luko 1), Dievas suteikė palaiminimus: vaiką, primenantį Abraomą ir Sarą, ir pranašystės dovaną. Elžbieta yra pirmasis asmuo, kuris dar prieš Jėzui gimstant pavadino Jį savo Viešpačiu. Dar du pagyvenę žmonės – Simeonas ir 84 metų pranašė Ona – atpažino Jėzų kaip Izraeliui pažadėtąjį išgelbėjimą, kai Jėzui buvo vos 40 dienų (Luko 2). Šie keturi žmonės puikiai iliustruoja,

ką reiškia gyventi Kristuje; be to, jie yra gražūs pavyzdžiai mums, galintiems sekti jų pėdomis.

Pirma, jie visą gyvenimą tarnavo Dievui. Lukas aprašo Zachariją ir Elžbietą kaip teisus ir nepriekaištingus Dievo akyse, besilaikančius visų Jo įsakymų ir nuostatų. Simeonas būdamas teisus ir pamaldus laukė Izraelio paguodos. Ona buvo žinoma kaip pranašė, tarnavusi Dievui šventykloje, pasninkavusi ir besimeldusi dieną ir naktį.

Senėjimo procesas yra kitoks; jis turėtų būti dvasinio tobulėjimo metas.

Antra, visi keturi jie buvo budrūs, prabudę; jų amžius suteikė jiems ilgus ištikimybės ir budrumo Dievui metus. Net artėjant gyvenimo pabaigai jie buvo atviri pokyčiams ir savo vilčių išsipildymui. Visi jie buvo ne sustabarėję, o kupini Šventosios Dvasios, pasiruošę laukė bet kokio naujo dalyko, kurį Dievas galėtų jiems apreikšti.

Trečia, kiekvienas iš jų gavo po naują Šventosios Dvasios dovaną. Zacharijas, Elžbieta ir Simeonas gavo pranašystės dovaną. Elžbieta, Simeonas ir Ona atpažino Jėzų kaip Mesiją. Ona, kuri jau buvo pranašė, tapo evangeliste, kalbėjusia apie Jėzų visiems, kurie ieškojo Mesijo. Jie

ilustruoja, kaip Dievas gali priimti ir panaudoti net pačių seniausių žmonių tarnystę savo tikslams, savo šlovei.

Šie žmonės mums yra puikūs pavyzdžiai, kuriais galime sekti. Mūsų padėtis ne tokia kaip jų, bet galime mėgdžioti jų ilgametę ištikimybę Dievui, laiko patikrintą išmintį ir budrumą dėl Šventosios Dvasios vedimo.

Yra ir kitų būdų, kaip vyresnio amžiaus žmonės gali tarnauti, ir štai trys svarbūs.

1. Vyresnieji vadovai, mokantys ar globojantys jaunesniusius. Turime Mozės ir Jozuės, Elijo ir Eliziejaus, Barnabo ir Morkaus, Pauliaus ir Silo, Timotiejaus ir Tito pavyzdžius. Vadovavimas Dievo žmonėms apima vyresnių vadovų, tokių kaip Simeonas ir Zacharijas, kurie turi išminties, ištikimybės ir patirties, įgytos daug metų vaikščiojant su Dievu, mokymą.

2. Vyresnieji, atliekantys dvasinį surogatinį auklėjimą. Paulius sakė Timotiejui, kad su vyresniais vyrais elgtis kaip su tėvais, o su vyresnėmis moterimis – kaip su motinomis. Timotiejus turėjo tvirtą senelės Loidės ir motinos Eunikės tikėjimą, kurios Timotiejų nuo vaikystės mokė Raštų. Mes visi galime toliau mokytis Šventojo Rašto ir perduoti šį mokymą jaunesniems. Pakartoto Įstatymo knygoje sakoma kalbėti vaikams Dievo žodžius: *mokykite savo vaikus ir apie juos kalbėkite, sėdėdamas savo namuose, būdamas kelionėje, guldamas ir atsikeldamas* (Pakartoto Įstatymo 6, 7).

Daugelis tikinčiųjų mūsų bažnyčiose neturėjo gero dvasinio savo biologinių tėvų auklėjimo. Vyresnieji mūsų bendruomenių nariai gali šiek tiek tą trūkumą kompensuoti jaunesniems nariams – tiek vaikams, tiek suaugusiems. Patarlių knygoje gausu pamokymų ir patarimų, kaip klausytis savo dvasinių tėvų, kurie mums perteikia Dievo Žodį.

3. Vyresnės moterys turėtų būti „gerų dalykų mokytojos“. *Taip pat, kad pagyvenusių moterys elgtųsi garbingai, nebūtų apkalbinėtojos, besaikės vyno gėrėjos, mokytų gero* (Titui 2, 3).

Laiku pasakytas tinkamas žodis yra kaip aukso obuolys sidabro idėkle (Patarlių 25, 11), taip ir šie vyresnieji gali turėti mums daug aukso ir sidabro žodžių. Jie gali saugoti ilgus prisiminimus apie gyvenimą su Dievu, Šventosios Dvasios vedimą ir paguodą bei džiaugsmą Juo. Petras sako, jog turime dėti visas pastangas, kad augtų mūsų tikėjimas, dorybė, žinios ir kiti Dvasios vaisiai, tokių kaip ištvermė ir broliška meilė. Vyresni žmonės gali paaiškinti praktines pastangas, susijusias su šia dvasinio gyvenimo praktika. Jei jiems nesiseka aiškinti, jie gali tiesiog pademonstruoti šiuos vaisius bendraudami su mumis.

Jie yra patyrę žmogui įprastas pagundas ir gali mums papasakoti, kokios jos patrauklios, taip pat papasakoti, kokį melą apie nuodėmę mums sako velnias: „Tai padarys tave laimingą; jausiesi geriau; būsi „kietas“ – būsi populiarus ir pritapsi prie grupės, bus smagu; tai tik viena kartą – neturėsi dėl to bėdų“. Jie gali papasakoti apie tai, kaip sunku pasirinkti pabėgimo kelią, užuot pasidavus pagundai, ir apie Dievo teikiamą pagalbą, padedančią pasirinkti tai, kas

Senatvė Kristuje niekada neturėtų būti tai, ko reikia bijoti ar kuo ilgiau atidėlioti; priešingai, ji turėtų būti tai, ko reikia laukti ir kuo galima džiaugtis.

teisinga. Jie gali mums papasakoti apie nuostabią patirtį, susijusią su nuolatiniu paklusnumu einant ta pačia kryptimi, su gyvenimo būdu pasipriešinantis velniui.

Auksinės patirties gėris

Kiti patyrusieji gali mums papasakoti, kokie apgauti galime būti darydami vis tą pačią nuodėmę, visą laiką sakydami sau, kad tai buvo tik vieną kartą; kaip nuodėmės kartojimas veda į stambeldystę, stambeldystė – į priklausomybę, o priklausomybė – į vergiją ir savęs naikinimą. Jei jie paliko Kristų ir pasitraukė nuo Jo jaunystėje ar net vidutiniame amžiuje, kaip paklydusi avis ar sūnus palaidūnas, jie gali mums papasakoti apie sugrįžimą pas Kristų ir drastiškas priemones, kurių Jis ėmėsi, kad sugrąžintų juos atgal. Vyresnio amžiaus žmonės, kurie dabar eina su Kristumi, iš patirties žino, su kokiais sunkumais galima susidurti einant siauroju keliu, vedančiu į gyvenimą, priešingai nei plačiu ir maloniu keliu, vedančiu į pražūtį. Paulius, kuris save vadino didžiausiu nusidėjėliu, sakė: *Veržiuosi į tikslą aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje* (Filipiečiams 3, 14), o vyresnieji, kuriems už nugaros – blogų metų patirtis, vis tiek gali spausti pirmyn ir mums skirti aukso ar sidabro žodžius.

Be to, jie turi ilgą patirtį, susijusią su atskiromis Šventosios Dvasios jiems suteiktomis dovanomis. Senatvė Kristuje niekada neturėtų būti tai, ko reikia bijoti ar kuo ilgiau atidėlioti; priešingai, ji turėtų būti tai, ko reikia laukti ir kuo galima džiaugtis.

Vienas iš didžiausių sunkumų, su kuriais susiduriu vertindama ir gerbdama vyresnius, kaip sako Biblija, yra tas, kad lengvai pasiduodame pasaulietiskam požiūriui į vyresnio amžiaus žmones. Pasaulis į juos žiūri kaip į nusidėvėjusius, neproduktyvius visuomenės narius, kurie jau nebereikalingi. Šį pasaulietiską požiūrį Paulius iliustruoja kalbėdamas apie Kristaus kūną: *Akis negali pasakyti rankai: „Man tavęs nereikia“, ar galva kojoms: „Man jūsų nereikia“.* *Priešingai, tie kūno nariai, kurie atrodo silpnai, yra būtini* (1 Korintiečiams 12, 21–22). Bažnyčia gali pasakyti: „Man tavęs nereikia“ ir be žodžių, tiesiog savo prioritetais ir tvarkaraščiais.

Kalbėdami apie mūsų laiką, kartais turime sąmoningai pasirinkti kitokį gyvenimo būdą nei aplink mus esanti kultūra. Jei niekas neturės laiko klausytis ar mokytis, pranašystėmis ar mokymo dovanomis veiksmingai nepasinaudosime.

Mes, priklausantys Kristaus kūnui, esame vadinami Jo mokiniais. Šis gyvenimas žemėje labai panašus į mokyklinės dienas. Savo dvasiniame gyvenime turime atlikti namų darbus, pratybas, projektus, išlaikyti testus ir egzaminus. Mirtį galima suprasti kaip mokyklos baigimą, o senatvė šiame gyvenime yra pasiruošimas gyvenimui po mokyklos baigimo. Žinoma, artėjant gyvenimo žemėje pabaigai tenka įveikti daugiau išbandymų ir testų – nepagydomas ligas, silpnumą, psichikos nusilpimą ir kitas kūno negalias. Čia nėra vietos aptarti mirties procesui. Tačiau senėjimo procesas yra kitoks; jis turėtų būti dvasinio tobulėjimo metas. Paulius mums sako, kad *Kūno lavinimas nedaug naudos duoda, o dievotumas viskam naudingas; jis turi esamojo ir būsimąjo gyvenimo pažadą* (1 Timotiejui 4, 8). Senėjimo procesas mums primena, kad fizinė sveikata yra laikinai naudinga, tačiau dvasinė sveikata ir augimas nadingi ir dabar, ir baigus mokslus.

Baigiu pažadu, kurį Dievas duoda visiems savo vaikams Psalmių 92, 14: *Jie neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali.*

Prisiminimai ir pamąstymai gyvenimo vakarui atėjus

Albertas Latužis

Nelengva trumpai atsakyti į klausimą, kas yra gyvenimas. Nuomonių gausybė ir įvairovė stulbina, nes vos ne kiekvienas turi savo supratimą. Dažniausiai atsakymai paviršutiniški, neapsvarstyti, liudijantys, kad žmogų neša atsitiktinė upės srovė. Didžiulės reklamos mugės tos upės krantuose įkyriai ir triukšmingai vilioja keleivius. Kai kurie iš jų nesusimąsto nei apie kelionės trukmę, nei apie tikslą.

Ne visiems siaurasis kelias

Nelabai seniai mane sukrėtė spaudoje rastas nekrologas, pavadintas „Saldus gyvenimas slėpė pavargusią sielą“. Rašoma apie žiniasklaidos „žvaigždę“, klestinčią verslininkę. Keletas metų „draugiško“ gyvenimo su vienos firmos savininku... Visa galva panirusi į darbą, kuris davė galimybę pamatyti daug egzotiškų kampelių. Būta ir tamsių dienų – skyrybos su gyvenimo draugu. Nekrologo pabaiga: „Su augintiniu savaitgalį leidusi... buvo rasta negyva savo vonioje.“ Liūdna, nes ši pavargusi siela žemėje praleido tik 29 metus. Gal teisingas vienas autorius, sakęs, jog „civilizacija taip palengvina gyvenimą, kad greitai jis gali tapti nepakeliamas“ (L. Kumaras).

Gal kai kam gali nepatikti toks mano negatyvas. Bet už tai būtų galima kritikuoti ir patį Kristų. Kalbėdamas apie kelią, vedantį į gyvenimą (amžiną!), Jis perspėjo, kad kelias siauras, vadinasi, nelabai patogus ir nešiuolaikiškas, ir pridūrė, kad nedaugelis randa šį kelią. Kristus nepamiršo pridėti, kad yra ir platusis kelias, prasidedantis už plačiųjų vartų, bet vedantis į pražūtį (Mato 7,13–14).

Dievas, mūsų Kūrėjas, tarp visų gerų dalykų davė mums akis, ausis, gebėjimą mąstyti, ver-

Albertas Latužis su žmona Nijole ir dukra Lina

tinti ir spręsti. Bet čia kyla klausimas, apie ką mąstome, ko klausomės? Kur ir kokios mūsų vertybės ir ko jos iš tikrųjų vertos?

Biblija atkreipia dėmesį, kad žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį (Patarlių 16, 25). Kitoje Šventojo Rašto vietoje randame svarbų ir prasmingą Viešpaties pažadą, primenantį šiuolaikinę navigacijos priemonę: *Mokysiu tave ir rodysiu tau kelią, kuriuo turi eiti; patarsiu tau, lydėdamas tave akimis* (Psalmių 32, 8).

Šiandien, žvelgdamas į nueitą gyvenimo kelią, pirmiausia turiu pripažinti, kad gyvenimo metai tikrai *greitai prabėga, ir mes išskubame* (Psalmių 90, 10). **Neįtikėtina** greitai bėga dienos! Tačiau tos tikrovės dažnai nesuvokiame, o gal nenorime suvokti?

Tarybinių laikų poetas Rasulas Gamzatovas taikliai pastebėjo: „Netgi tie, kam liko penkios minutės / dairytis po šį pasaulį, / blaškosi, neriasi iš kailio, / lyg dar šimtą metų gyventų.“

Esu dėkingas Dievui, kad net ankstyvoje vaikystėje, neramiais ir vargingais pokario metais, mane pasiekdavo Dievo šviesos spinduliai. Šilta namų atmosfera buvo patikima priedanga nuo gyvenimo negandų. Dauguma to meto apy-

linkės gyventojų buvo evangelikai, todėl gilų pėdsaką paliko dažnai giedamos evangelinės giesmės, atmintinai išmokti giesmių posmai, atskiri fragmentai ar citatos iš Biblijos. Iš to susikauptė nemažas gyvenimo krautis. Tiesa, šiokia tokia problema buvo ilgai skaitomi ar sakomi pamokslai.

Maloningas Viešpats lenkė mano širdį klausytis, ką girdžiu, vertinti, ką matau stebėdamas vyresnių žmonių gyvenimą. Mačiau sąžiningą ir atsakingą požiūrį į įvairius gyvenimo klausimus. Net vėliau atsiradusioje kolūkinėje santvarkoje mačiau tai, kas specialioje literatūroje vadinama protestantiška darbo etika.

Žinoma, atėjo ir abejonių metas. Mokykloje su ateizmo ideologija iš mokytojų pusės neteko susidurti, bet man savaime iškilo klausimas: ar Dievas tikrai egzistuoja? Jei taip, koks turėtų būti santykis tarp Dievo ir žmogaus? Ieškojimai, svarstymai užsitęsė. Katalikybė mano dėmesio nepatraukė, nes pastebėjau, kad kai kurios doktrinos neatitinka Šventojo Rašto mokymo, be to, nebuvo patrauklus ir tų žmonių gyvenimo būdas. Toliau ieškoti skatino Kristaus žodžiai: *...kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma* (Mato 7, 8).

Nors buvo didelė krikščioniškos literatūros stoka, bet pasitaikius galimybei godžiai skaičiau. Vėliau atsirado proga arčiau susipažinti su tikinčiais iš krikščionių baptistų bendruomenės, apie kuriuos buvau girdėjęs teigiamus vertinimus. Nepraleisdavau progų arba net iškodavau galimybių pasikalbėti su tikinčiais apie dvasinius dalykus. Dažnai stebėdavosi pagyvenusių žmonių išmintimi ir jų noru su manimi kalbėtis.

Viskam savas laikas

Svarstyklės pamažu nusviro biblinio tikėjimo kelio naudai. Niekas neagitavo, bet sulaukęs 24 metų priėmiau svarbų sprendimą – savo tikėjimą paliudyti krikštu. Pamažu aiškėjo širdies troškimas: atsiradus galimybei kam nors padėti. Gerokai vėliau supratau, kad tai yra apaštalo Pauliaus paminėta viena iš dvasinio tarnavimo dovanų – **pagalbos teikimas** (1 Korintiečiams 12, 28). Progos kam nors padėti, ką nors palaikyti, pritari teikė didelį džiaugsmą, tik jokiū būdu ne vadovauti, ne būti pirmoje vietoje! Tačiau tuo džiaugtis teko neilgai...

Tuo metu Klaipėdos baptistų bendruomenės vadovas išvyko gyventi į Vokietiją. Stebėjausi, kad nekalbama apie tai, kas užims šias pareigas. Bet dar labiau nustebino atėjusi nedidelė bendruomenės delegacija, kuri pasiūlė man prisiimti pastoriaus pareigas. Prisipažįstu, kad šiuo siūlymu neapsidžiaugiau, bet griežtai atsakyti nedrįsau. Todėl paprasčiau laiko apmąstymui. Svarstymas sukosi apie klausimą: jei ne aš, tai kas? Jei ne dabar, tai kada? Supratau, kad Dievo ranka veda į atsakingą ir nelengvą tarnystę. Tad 1973 m. prisiėmė imtis to, ko niekada nedariau ir apie ką nesvajojau.

Kaip sekėsi toliau? Žinoma, tai vertinti reikėtų ne man. Bet vienas dalykas per tuos tarnystės metus paaiškėjo: visada verta rimtai priimti Dievo valią ir Jam padedant vykdyti užduotį. Daugybę kartų teko patirti Jo nuostabią pagalbą ir išmokti iš anksto nesirūpinti dėl būsimų problemų.

Biblijoje randame trumpą ir aiškią formulę: viskam savo laikas! Atėjo laikas **pasitraukti** iš atsakingos tarnystės. Būtina suprasti, kad lėtėjant apsiskundimams, menkstant fizinėms jėgoms

Mokinystės Kristaus mokykloje palaima ateina iš asmeniškų, artimos dvasinės bendrystės su Juo ir Jo Žodžiu, veikiant Šventajai Dvasiai.

ateina laikas pasitraukti iš viešos atsakingos tarnystės, kai jau galima laikyti save pensininku. Prisimenu pavyzdį iš jaunystės laikų. Daugelio didžiai gerbiamas Estijos baptistų bendruomenių sąjungos vadovas Osvaldas Tiarkas nustebino lyg ir per anksti palikdamas savo pareigas. Jis šmaikščiai paaiškino: „Pasitraukiu dabar, kol dar suvokiū, kad turiu išeiti, o ne tada, kai mane išves už parankių.“

Bet galvoje skamba kažkada išgirsti žodžiai: krikščionis neišeina į pensiją! Tam pritariu. Tikras krikščionis pašauktas į Kristaus vynuogyną, kad darbuotųsi jame pagal savo jėgas, kol vynuogyno šeimininkas pats pašauks ilsėtis. Ši mintis išreikšta vienos giesmės posmelyje: *Kai saulė leisis vakaruos, / kai žemės kelias baigtas bus, / „Ieik į atilsį,“ – sakys / man Jėzaus balsas malonus.* (Giesmių vainikas Nr. 269)

Neišdildomą iki šiol įspūdį paliko vienas Dievo Žodžio tarnas. Dar nesulaukęs gilios senatvės jis susirgo tuomet nepagydoma onkologine liga. Po kelių mėnesių gana didelis tikinčiųjų būrys susitarė jį aplankyti namuose. Įvyko turiningas, spontaniškas pasibuvimas. Daug giedojome, meldėmės. Po kelių trumpų pasisakymų kalbėjo pats namų šeimininkas. Visada buvęs judrus, linksmas, aktyvus, dabar atrodė pavargęs. Man atmintin įstrigo vienas jo sakiny: „Dar norėčiau tarnauti Viešpačiui

ir žmonėms, bet jei mano Šeimininkas kviečia mane iš čia, aš turiu eiti.“ Gal ne vienas tada pagalvojo: kodėl taip anksti? Kaip būtų gerai, jei šis brangus žmogus dar kurį laiką pasiliktu su mumis!

Tokiais ir panašiais atvejais dažnai susigundoma pamokyti Dievą, patarti Jam, o kartais net pareikalauti, kad Dievas mus pradžiugintų padarydamas stebuklą. Reikėtų nepamiršti Jėzaus pavyzdžio, kai Getsemanės sode Jis, kaip tikras Žmogaus Sūnus, prašė dangiškąjį Tėvą, kad Jį aplenktų skaudi taurė, t. y. mirtis ant kryžiaus. Tačiau Kristus užbaigė savo maldą sakdamas: *Tebūna ne mano, bet Tavo valia* (Luko 22, 42). Tai geras pamokymas tikinčiam žmogui būti sąžiningam maldoje ir neslėpti nuo Dievo savo minčių ir troškimų. Turime teisę išsakyti savo prašymą, bet galutinę sprendimo teisę reikia palikti Viešpačiui. Užsispyrėliams Jis gali pasakyti: „Gerai, tebus tavo valia!“ Bet derėtų nepamiršti taisyklės: ką pasėsi, tą ir pjausi.

Apie mokinystę

Norėčiau pasidalinti kai kuriais rūpesčiais. Dažnai kyla klausimas, kaip krikščioniui reaguoti į daugybę pokyčių mus supančiame pasaulyje. Pastebėjau, kad sekuliarus pasaulis vis įžūliau bando krikščionims primesti savo standartus ir reikalavimus. Kuo vadovautis Baž-

nyčiai ir jos nariams priimant sprendimus? Gal pasielgti „demokratiškai“ – balsuojant sužinoti daugumos nuomonę? Bet balsuoti už tiesą – didelis nesusipratimas, nes tiesa ne visada daugumos pusėje. Ji atrandama ieškojimų keliu, o mūsų atveju – Dievo Žodžio šviesoje.

Naujajame Testamente dažniausiai aptinkame žodžius *mokyti, mokinys, mokiniai*, o tai ne vien nedidelis būrelis apaštalu, tai visi Kristaus sekėjai, vyrai ir moterys. Jie patys vienas kitą vadino mokiniais, o *Antiochijoje pirmą kartą imta vadinti mokinius, krikščionimis* (Apaštalu darbu 11, 26) Mūsų laikais atsirado naujas ir geras išvestinis žodis *mokinystė*. Apie tai šiais laikais tenka girdėti, kai kas ir daroma, kai kas organizuojama. Čia nekalbu apie aukštesnio ar aukščiausio lygio specialias teologijos studijas, nes ir pats esu dėkingas Dievui už tokių studijų galimybes. Turiu omenyje **visuotinę** mokinystę. Ir ne tik organizuotą, bet asmenišką kiekvieno Kristaus sekėjo mokinystę. Kristaus raginimas galioja visiems visų laikų žmonėms, priėmusiems Jo kvietimą: *Ateikite pas mane visi... mokykitės iš manęs* (Mato 11, 28–29).

Mokinystės Kristaus mokykloje palaima ateina iš asmeniškų, artimos dvasinės bendrystės su Juo ir Jo Žodžiu, veikiant Šventajai Dvasiai. Šioje mokinystėje galima dalyvauti nuo jaunystės iki pat gilios senatvės. Man prieš akis iškyla toks vaizdas. Skurdžioje trobelėje pamaryje gyveno vienišas žilagalvis senolis, mūsų bendruomenės narys. Aplankę jį visada matėme ant stalo atverstą Bibliją ir ant jos padėtus akinius. Pamaniau: gal čia tokia dekoracija? Kitą kartą pažiūrėjau, ar Biblija atversta toje pačioje vietoje. Nieko panašaus! Paklaustas, ar vis dar atranda Biblijoje ką nors nauja, jis pakėlė spindinčias akis ir džiugiai sušuko: „O, taip!“ Vadinas, jis vis dar mokėsi...

Žvelgdamas į praeitį esu dėkingas Dievui už daugelį brolių ir seserų, iš kurių galėjau daug ko išmokti. Juos laikau savo profesoriais ir mokytojais. Supratau, kad augina ir gaivina ne tiek žinių gausa, kiek gilus Dievo tiesos pažinimas bei suvokimas ir jos pritaikymas gyvenime. Kol galiu, aš vis dar mokausi. Esant poreikiui ir galimybei, vis dar neatsisakau pasitarnauti Dievo garbei.

Kaip atrasti savo pašaukimą vyresniame amžiuje

Carol McCary Zupkas

Kiek metų yra per daug, kad galiausiai imtumėtės svajonių profesijos? Ar esate per senas, jei sulaukėte pensinio amžiaus? Ar ne per vėlu pradėti daryti tai, ką visada norėjote? Biblijoje yra daugybė pavyzdžių žmonių, kurie savo pašaukimu pasekė vėliau gyvenime. Tačiau ar tikrai praktiška žengti nauja kryptimi, kai dauguma jūsų amžiaus žmonių planuoja sulėtinti tempą, sodinti sodą, žvejoti ar tiesiog sėdėti ant sofos ir žiūrėti televizorių?

Gyvenimo svajonė – misijos

Mano vyras užaugo kaip katalikas. Aš užaugau tarp evangelikų baptistų. Jaunystėje abu palikome savo religines tradicijas ir ėmėmės Rytų filosofijos. Vėlyvajame dvidešimtmetyje kiekvienas iš mūsų patyrėme gyvenimą pakeitusį susitikimą su Jėzumi Kristumi, ir būtent tuo metu pirmą kartą susitikome. Dirbdami krikščioniškos organizacijos redakcijoje atradome, kiek daug bendra turime. Vakaraus savanoriaudavome konsultuodami telefonu, meldamiesi su žmonėmis dėl jų dvasinių poreikių. Kai susižadėjome ir susituokėme, maniau, kad eisime tuo pačiu keliu ir galiausiai imsime nuolatinės tarnystės.

Viena iš sričių, kuri mane ypač domino, buvo misijos. Nuo dešimties metų tikėjau, kad būsiu misionierė, o dabar, kai pagaliau sekiau paskui Jėzų, nekantravau siekti savo pašaukimo. Nors abu su vyru Gariu aktyviai dalyvavome savanoriškoje tarnystėje, kiekvieną kartą, kai paliesdavau temą apie misijų ar tarnautojo karjerą, jis tvirtai pareikšdavo, kad neturi tokio noro. Buvau nusivylusi, tačiau džiaugėmės būdami susituokę ir kurdami ateities planus.

Po kelerių metų ėmiau suvokti, kaip man trūko to, kas praktiškai buvo mano esybės dalis. Kaip jau minėjau, augdama lankiausi baptistų bažnyčioje, kurioje misijos buvo labai vertinamos. Mūsų mergaičių organizacija daugiausia

dėmesio skyrė mokymuisi apie misionierius įvairiose šalyse, studijavome apaštalo Pauliaus misionieriškas keliones ir mintinai mokėmės Biblijos eilutes. Mano mama buvo Moterų misionierių draugijos pirmininkė ir dažnai priimdavo mūsų namuose apsilankančius misionierius. Ir būdama per trisdešimties metų troškiau, kad mano vaikystės vizija išsipildytų. Argi aš ją praleidau, kai buvau jaunesnė?

Daugiau nebeprašiau Gario, nes melddamasi apie tai nujaučiau, kad ir man vienai Dievas suteiks visavertės tarnavimo galimybes. Tačiau ne kartą verkiau klausydama kalbančio misionieriaus arba kai mūsų bažnyčioje buvo skiriamas dėmesys misijoms, įsivaizduodama, kas galėjo nutikti, jei būdama jauna būčiau buvusi ištikima Viešpačiui.

„Ką gi, mums teks melstis ir žiūrėti, ką Dievas padarys!“

Vieną sekmadienį po vakarinių pamaldų priėjau prie svečio kalbėtojo. Floridas Maklungas buvo gerai žinomas, daug pasiekęs misionierius. Trumpai jam pasakiau, kad noriu pasimelsti

dėl nevilties, nes mano vyras nesidomėjo misijomis. Floidas sudėjo rankas ant krūtinės ir pasakė: „Ką gi, mums teks melstis ir žiūrėti, ką Dievas padarys!“ Iš pradžių nusivyliau, kai jis nesimeldė už mane, bet kai nuėjau, tapo aišku, kad jis ištarė man tikėjimo žodžius. Būtent tai ir pradėjau daryti – meldžiausi už Garį, prašydama Dievo palaiminti jį ir išpildyti visose jo gyvenimo srityse. Daugiau niekada dėl to neliūdėjau, bet meldžiausi su tikėjimu, kad Dievas įvykdys savo tikslus man ir mano vyrui! Ir pamačiau šių maldų vaisius, kai Garis ėmė užimti daugiau vadovaujančių vaidmenų mūsų bažnyčioje. Buvo įdomu stebėti, ką Dievas daro.

Paslaptinai daromi stebuklai

Galbūt esate girdėję posakį: „Viešpats veikia paslaptiniais būdais darydamas savo stebuklus!“. Praėjus maždaug trejiems metams po to, kai paprašiau Floido maldos, Garis man pranešė, kad tiki, jog Dievas nori, kad jis su grupe iš mūsų bažnyčios vyktų padėti pastorium Lietuvoje!

Labai džiaugiausi, kad mano vyras vyks ta į misijų kelionę. Tačiau tai buvo ironiška. Aš buvau ta, kuri labai norėjo vykti drauge, bet dėl savo mokytojos darbo negalėjau to

padaryti. Tvirtai tikiu, kad toks buvo Dievo planas – pirmiausia išsiųsti Garį. Savo didelei nuostabai ir džiaugsmui gavau Gario žinutę, kurioje jis rašė, kad pirmąją naktį Švenčionėliuose jis daugiausia budėjo verkdamas ir melddamasis už lietuvius, žmones, kurių nepažįsta. Toliau jis sakė: „Tu ir aš grįžtame!“ Ir mes grįžome į Lietuvą dar keturis kartus. Kiekvieną kartą čia keliaudami jautėme poreikį ir vis didesnį norą tarnauti vaikams, gyvenantiems globos namuose, ypač tiems, kuriems sukako aštuoniolika metų ir kurie turi kurti savo gyvenimus. Susitikę su socialiniais darbuotojais, pastoriais ir bendruomenės vadovais pasiūlėme įkurti pereinamojo laikotarpio namus, kuriuose jaunuoliai galėtų gyventi ir mokytis socialinių įgūdžių, kol baigs mokyklą. Visi mums pritarė ir paskatino atvykti. Didžiausią įtaką mūsų sprendimui turėjo susitikimas su dviem jaunomis moterimis, kurios jau buvo įveikusios šį sunkų perėjimo etapą. Jos papasakojo, kokios išsigandusios ir prastai pasiruošusios jautėsi. Gyvenant globos namuose buvo tenkinami visi jų fiziniai poreikiai, tačiau dabar iš jų tikimasi, kad jos pačios gaminsis maistą, neturėdamos jokių virtuvės reikmenų, o skalbtis turės pačios, neturėdamos kur. Be tėvų užaugę vaikai teiravo-

„Viešpats veikia paslaptiniais būdais darydamas savo stebuklus!“

si: „Ar tikrai ateisite ir padėsite tokiems vaikams kaip mes?“. Mes savo absoliučiai užtikrintą „Taip“ patikslinome, paaiškindami, kad prireiks šiek tiek laiko, kol sutvarkysime visus reikalus.

Naujas gyvenimo etapas

Su vyrų išėjome į pensiją ir pradėjome persikraustymo procesą. Su savo šeimomis palaikėme artimus meilės ryšius ir dauguma džiaugėsi dėl mūsų. Nors kai kurie manė, kad turėtume dirbti su našlaičiais ten, kur gyvenome, o kiti išreiškė susirūpinimą dėl to, kad persikraustome taip toli. Apsvarstėme kiekvieną išlygą, bet ir toliau jautėmės tikri dėl savo sprendimo. Man buvo 63 metai, kai 2009 m. palikome savo šeimą, draugus ir viską, kas pažįstama, ir

išvykome gyventi į Vilnių. Pradėjome mokytis lietuvių kalbos ir pratinomės prie daugybės naujų ir neįprastų papročių. Kartais jausdavomės priblokšti visų pokyčių, bet dažniausiai jautėmės tarsi gavę nuostabią galimybę. Mūsų džiaugsmas augo, kai užmezgėme naujų ir gilių draugysčių. Mūsų nuostabai atsivėrė galimybės susitikti su vaikais Alytaus globos namuose. Per kelerius ateinančius metus užmezgėme pasitikėjimu grįstus santykius su vaikais ir su direktoriumi bei auklėtojais. Netrukus persikėlėme į Alytų, galiausiai susiradome didelį namą už dviejų kvartalų nuo globos namų. Čia buvo mūsų pereinamieji namai. Iš pradžių su mumis gyveno trys mergaitės. Vėliau gyvenome kartu su trimis vaikiniais. Ši rugsėji man bus 77 metai. Pastarieji keturiolika metų buvo kupini iššūkių, tačiau tai buvo patys visavertiškiausi ir prasmingiausi metai per visą mano gyvenimą. Juk Dievui viskas įmanoma! (Mato 19, 26). Neleiskite, kad jus stabdytų jūsų amžius ar kitos, atrodo, sunkios aplinkybės. Melskitės ir prašykite, kad Dievas parodytų, ko Jis nori, kad darytumėte. Įsipareigokite daryti tai, ką Jis jums pasakys. Laikykites savo tikėjimo. Atminkite: tikėjimas yra fantastiškas nuotykis pasitikint Dievu!

Moterys, sujungtos „Sidabrinės linijos“

Rusnė Marčėnaitė

Komunikacijos vadovė

Vilija Žiliukienė buvo jau 40-ies, kai Dievas jai suteikė tikėjimo dovaną. Tuomet pajutusi, kad nori dirbti su sunkiausius gyvenimo iššūkius patiriančiais žmonėmis, suskubo į socialinio darbo studijas ir vėliau jau atvira širdimi ir protu ėjo ten, kur jautėsi reikalinga. Vilijai teko dirbti vaikų namuose, melstis su ligoniais slaugos namuose, o galiausiai į jos gyvenimą atėjo ir senatvės tema – darbas nemokamus draugystės ir emocinės pagalbos pokalbius senjorams siūlančioje „Sidabrinėje linijoje“.

Vilija Žiliukienė

Svarbu suprasti, ko iš tikrųjų žmogui reikia

„Gavau tikėjimo malonę veltui, netikėtai, ne už „nuopelnus“. Ką su ja daryti? Dalintis. Kaip? Gyventi ir veikti vadovaujantis tikėjimo tiesomis. Tikėjimas, pasitikėjimas Dievo valia padeda rasti kelią, būdus, kaip turiu veikti kiekvienoje gyvenimo situacijoje“, – sako Vilija. Tarnystės organizacijoje, besirūpinančioje emociškai vyresnio amžiaus žmonių sveikata, skambiais žodžiais ji nevadina: „Esu daug gero patyrusi iš kitų, todėl

Nuotr. iš asmeninio archyvo

„Sidabrinės linijos“ savanorės

noriu atiduoti, gražinti. Net tik veiksmais, bet ir žodžiais, palaikymu, paguoda. Kaip ir Biblijoje, 2 Korintiečiams 1, 3–4 sakoma: *Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, kuris guodžia mus kiekviename sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo.*

Žmonės, pirmą kartą surinkę numerį 8 800 800 20, neretai išgirsta „Sidabrinės linijos“ skambučių centre dirbančios Vilijos balsą. Kartais jie labai emocingi, nes ką tik kieno nors įskaudinti, kartais nepaprastai sutrikę, juk nėra paprasta sau ir kitiems pripažinti stokoje bendrystės, draugų ir artimųjų atjautos, gyvenimo kreivei po truputį leidžiantis žemyn ir vis dažniau dilgtelint jausmui, kad esi lyg ir nebereikalingas. Ir tos pirmosios pokalbio minutės ypatingos abiem pusėms – paskambinusiam, kuris jau tuo atliktu žingsniu jaučiasi padaręs didžiausią savo darbą, ir atsiliepusiam, kuriam sprendimus sufleruoja ne tik pašnekovo žodžiai, bet ir jo balsas bei pauzės.

„Sidabrinės linijos“ skambučių centro konsultantės žino – paskambinęs žmogus dažnai ir neįvardina savo esminės problemos. Gal net pats jos nesuvokia. Už garsiai išbertų skundų dėl kur nors išgirstų grubių žodžių, vaikų jo namuose perstumdytų baldų ar kaimyno netinkamai purtomų kilimų slypi pamatiniai egzistenciniai dalykai – vienišumas, savivertės ir socialinio vaidmens praradimas, o šalia viso to ir sutrumpeję ateitis bei mirties baimė.

Žmogų turi priimti
tokį, koks jis yra,
klausydamasis negali nei
moralizuoti, nei pilti
žibalo į ugnį.

Tada svarbu išgirsti ir teisingai suprasti, kam esi kviečiamas, sako Vilija: „Tam reikia atviros širdies. Kartais – ir užmigdyti protą bei nužudyti puikybę – tą norą pamokyti. Nes dėmesio centre – ne aš ir ne tai, kaip noriu save išpildyti, o ko reikia kitam. Ir supratęs, ko žmogus iš tikrųjų stokoja, savo veiksmais ir žodžiais nepakenkti, padėti išlikti oriam gaunant pagalbą ir paguodą“.

Kai reikia daugiau, nei tiesiog surasti panašių interesų turintį pašnekovą, pagalbą žmogus priima tik tuo atveju, jei pajunta atidą ir pagarbą, įsitikinusi „Sidabrinės linijos“ darbuotoja. „Žmogų turi priimti tokį, koks jis yra, klausydamasis negali nei moralizuoti, nei pilti žibalo į ugnį. Jo problema yra pagrindinė, nes jam ji tokia, ir čia visai nesvarbus klausančiojo požiūris, – sako Vilija. – Mūsų užduotis net tais atvejais, kai senolio bėda ne mūsų veiklos lauke, ir lyg ir „nepriklauso“, ne paleisti jį vieną jos

spręsti, o, metaforiškai šnekant, atsisėsti ant to paties suoliuko – kad jis nepasijustų pats esantis ta neišsprendžiama problema. Tada ir žodžius atidžiai renki, ir patylėti kartais verta.“

Sunkiausia tada, kai situacijai nėra sprendimo. Kai žmogui reikia ne kokio telefono numerio, o jam, tarkime, fiziškai skauda. Ir negali jam padėti taip pat, kaip negalėtum padėti ir šalia, o ne kitam laido gale esančiam žmogui. „Tada tegaliu atiduoti tą situaciją Dievui, – sako Vilija. – Tiesiog pasakau sau ir nebijau to pasakyti kitam: nesu visagalė, nesukūriau šitos pasaulio tvarkos, nesukūriau senatvės, esu tiesiog čia ir dabar, padarius tik tai, ką galėjau geriausia, tai, ką galėjau tuo metu.“

Prabanga skirti laiką ir dėmesį

Vilija niekada pirmoji neklausia žmogaus apie tikėjimą, bet tikintiesiems jai per pokalbį atsivėrus įprastai dar kartą įsitikina – gyvenimo saulėlydžio iššūkius jie priima lengviau. „Tikintys žmonės tiesiog kitaip pasiruošę šiam gyvenimo etapui. Tikėjimas ir malda – stiprus įrankis nusiraminti, atitraukti mintims. Stengiuosi būti objektyvi, bet patyriau tą patį ir lankydama ligočius slaugos skyriuje, – sako „Sidabrinės linijos“ konsultantė. – Ir kai kažkada išdrįsau pasakyti tikinčiam senoliui, kad tiesiog pasimelsiu už jį, tai labai nuramino žmogų.“

Sunkiausia, anot Vilijos, tiems, kurie neturi į ką įsikabinti. Tada ypač svarbus pokalbis. Juk kalbėdamasis gali atrasti ir paties žinotą, bet pamestą atsakymą.

Visi gyvenimo etapai vertingi

Pokalbiai su neretai egzistencines krizes išgyvenančiais senoliais Viliją moko branginti, vertinti laiką. „Mane tai moko būti geresnė, dėmesingesnė, neskubėti, sustoti, įsiklausyti – būti „čia ir dabar“. Esame trapūs ir laikini keleiviai, todėl reikia džiaugtis kiekviena diena“, – sako Vilija.

Vertingos jai visos patirtys. Pokalbiai su veikliaisiais, besistengiančiais džiaugtis gyvenimu senjorais tampa pavyzdžiu, kad gyvenimas nesibaigia užauginus vaikus, išėjus į pensiją. Įkvepiantys ir tie senoliai, kurie nebegali veikti aktyviai, bet yra džiugūs ir nuolankiai optimistiški – tai Vilijai įrodymas, kad visi gyvenimo etapai vertingi.

„Iš tikrųjų esi vertingas tiesiog dėl to, kad esi. Nes esi Dievo kūrinys. Mokausi, dažnai dėkoju, įsivaizduoju save senole, žinau, kokia norėčiau būti – „Sidabrinės linijos“ pašnekovų dėka kuriu planą savo senatvei. Tai nėra planas pasodinti, pastatyti, užauginti... Tai planas būti, gyventi, džiaugtis, dalinti, aukotis, melstis, nebijoti, pasitikėti, mylėti, jausti.“

Linita Žukauskienė

Dažnai reikia tik vieno – išklausti

Linita Žukauskienė, prieš kelerius metus irgi dirbusi „Sidabrinės linijos“ skambučių centro konsultante, šiandien pasirinko būti viena iš beveik 600 žmonių savanorių – kartą per savaitę jungtis šiltam telefoniniam pokalbiui su išklaušančio ir palaikančio žmogaus ieškančiu senjoru. Bet „Sidabrinės linijos“ veiklą, pakviesta vaikystės draugės, „Sidabrinės linijos“ įkūrėjos Kristinos Čiuželienės, ji matė nuo pat pradžių prieš septynerius metus. Ir neslepia, kad anuomet buvo sukręsta suvokusi, kiek vienišumo, atskirties, nemeilės patiria senyvi žmonės.

„Klausydavausi jų istorijų ir plyšdavo širdis“, – sako Linita. Kaskart pagaunantį karštą impulsą viską metus tiesiog bėgti ieškoti sprendimų vėliau pakeitė suvokimas, kad didžiulė pagalba pirmiausia yra išklausymas ir paguodos žodis.

„Visas tas laikas klausant, guodžiant, diskutuojant, aptariant, juokaujant, meldžiantis su „Sidabrinės linijos“ pašnekovu – ne veltui praleistas. Tai prasmingas, gilus laikas – *kairos*, – kalba Linita. – Savanorystė, kad ir kur ji būtų, visada dvipusė. Ir kviesdama į savanorystę parapijiečius visada sakau: negalvokite, kad jums reikės tik duoti, jūs patys labai daug gausite.“

Iš tikrųjų esi vertingas tiesiog dėl to, kad esi. Nes esi Dievo kūrinys.

Linita tai liudija remdamasi marga asmenine patirtimi. Darbas, o vėliau savanorystė „Sidabrinėje linijoje“ nebuvo pirmasis jos susitikimas su socialinę atskirtį patiriančiomis visuomenės dalimis. Daug metų Linita yra Vilniaus arkikatedros bendruomenės narė, čia ir pradėjo savanoriauti įvairiose karitatyvinėse veiklose.

„Šiandien mes norim kalbėti, norim, kad mūsų klausytų. Taip yra visur – šeimose, darbuose, Bažnyčioje... Darbas ir savanorystė „Sidabrinėje linijoje“ mane labai mokė ir vis dar moko klausytis. Tai nėra paprasta – vis norisi pakomentuoti, pamokyti, nesvarbu, kad pašnekovas gal dvigubai už tave vyresnis. O dažnai reikia tik vieno – išklausti. Ir tai jau būna didelė pagalba kitam. Ir taip turėtų būti ir kitose gyvenimo srityse. Palaimintasis Jurgis Matulaitis ragino: „Reikia mokėti klausyti kitų kalbant, reikia stengtis susekti ir sugriebti jų mintį, atspėti ir pagauti jų tikslą, jų norus ir siekimus“ (Užrašai, 1911 II 05). Norėčiau to palinkėti visiems „Sidabrinės linijos“ savanoriams, o ypač sau.“

Mes atėję į pasaulį padėti vieni kitiems

81-erių senjorė Danutė Gromneckienė turi ne tik „Sidabrinės linijos“ jai rastą puikią pašnekovę, bet ir būrelį jos pamokymų laukiančių moksleivių. Tarpininkaujant „Sidabrinei linijai“, buvusi tikybos mokytoja visus praėjusius metus kartą per savaitę telefonu prisijungdavo prie

tikybos pamokos vienoje Karalienės Mortos mokyklų ir kalbėdavo apie, kaip pati vadina, praktinę teologiją.

„Noriu, kad jaunimas suvoktų Dievo buvimą, laikytųsi dešimties Dievo įsakymų ir suprastų, kad net menkiausias mūsų kasdienybės planas priklauso nuo Dievo valios“, – aiškina Danutė. Jei leis sveikata, pamokas senjorė tęs ir šiemet. Kaip ir pokalbius su viena iš „Sidabrinės linijos“ savanorių, poete, slapyvardžiu Varnelė Baltoji. „Svarbu, kad sutaptų vertybės, požiūris į gyvenimą – tai pasimato iš pirmųjų pašnekesių. Norisi netrikdyti nei pašnekovo vidaus, nei savo, – sako Danutė. – Žinot, tas naujas žmogus kartais gali tapti artimesnis nei giminės, kurie gali iš kokio išskaičiavimo žiūrėti...“

Senjorė palaiko ryšį ir su buvusia kolege iš mokyklos, su kuria gali pasikalbėti ir apie ligas, ir anūkus. Danutės atminty ir darbai Maltos ordine, ir patirtis su bendraminte Kaune prie Šv. Antano parapijos kadaise įsteigtame Vaikų dienos centre. Vaikai ten sulaukdavo ne tik dėmesio, bet ir duonos, pačios Danutės krepšiais parvelkamos iš paramą teikusių kepyklų.

Kaip žmogus, turintis ne vieną socialinį kontaktą, dar sumanė ieškoti draugystės pokalbių „Sidabrinėje linijoje“? „Kažkas iš pažįstamų pasakė, kad „Sidabrinėje linijoje“ galima susirasti labai puikių žmonių nuolatiniam bendravimui. O juk reikia plėsti akiratį. Ypač po COVID-19 daug vienišų, užsidariusių vyresnių žmonių“, – turi atsakymą Danutė.

Ir dabar jau svarbiausia. „Mes atėję į pasaulį padėti vieni kitiems. Ne visiems susiklosto iki senatvės turėti artimųjų, pati netekau trijų seserų ir brolio. Tad gerumu reikia dalintis. Taip ir parašykite“, – darskarti užtvirtina Danutė.

Jei Jūs ieškote pagalbos, neturite su kuo nuoširdžiai pasikalbėti, kam pasiguosti, neatidėliokite – jau dabar paskambinkite į „Sidabrinę liniją“ nemokamu telefonu 8 800 800 20.

O jei jaučiate, kad galite dalytis savo širdimi ir laiku su senoliais, tapkite „Sidabrinės linijos“ savanoriu. Užsiregistruokite, ir mes su Jumis susisieksime!

<https://www.sidabrinelinija.lt/savanoriams/registracija>

Tremties sunkumuose – vilties malda

Gintvilė Montrimavičienė

Ne visada gyvenimas susiklosto taip, kaip norime. Kartais susiduriame su tokiais išbandymais, apie kuriuos niekada nė nepagalvotume. Tačiau įvairios patirtys dažnai liudija apie Dievo veikimą ir Jo apsaugą. Sesuo Kristuje **Evelina Kvietinskienė** nuoširdžiai dalinasi savo istorija.

Evelinos gyvenimas Igarkoje

Pokario metas, 1948-ieji – didžiausias gyventojų trėmimas Lietuvos istorijoje. Karinės-operatyvinės grupės į gyventojų butus ėmė belstis vidurnaktį. Trėmėjai skubino, draudė krautis asmeninius daiktus: „Pamenu, man tuomet buvo 7 metai. Dar trys seserys ir tėvai buvome represuoti į Igarką. Teko palikti visą užgyventą turtą, ūkį, gyvulius. Su savimi nieko neleido pasiimti, bet tėvai slapčia surizikavo, nors ką nors ypatinga su savimi išsivežti, žinoma, nepavyko. Patirtą moralinę ir fizinę žalą jaučiu iki dabar. Ypač kai vėliau paaiškėjo, kad mus išvežė per klaidą. Pasirodo, buvome ne tie, kurių jiems iš tikrųjų reikėjo“, – pasakojo Evelina.

Į Krasnojarską žmonės buvo gabenami traukiniais, gyvuliniuose vagonuose, vėliau – plukdomi laivais į Igarką, Rusijos šiaurėje. Igarka buvo vienas iš stambių SSRS tremties ir įkalinimo centrų, kurį pastatė patys lagerių kaliniai ir tremtiniai.

Gyvenimo sąlygos ten buvo ištis nepavydėtinos: poliarinis klimatas, sunkiai pakenčiamas šaltis ir nuolatinis atšiaurus vėjas, nepriteklus, alinantis darbo krūvis, įvairios ligos. Moteris ir šiandien nemažai prisimena: „Vaikystėje turėjau daug sunkių akimirų, kurios tikriausiai niekada neišblės. Aplink mūsų gyvenvietę buvo daug pelkių, vien tik jose kasdien grėsė žūtis. Ryškiai prisimenu ir siaubingą didžiulį gaisrą, tačiau tuo metu jaučiau nepaaiškinamą ramybę, kad išsi- gelbėsiu. Dabar, būdama jau garbingo amžiaus,

suprantu, kad visur ir visada šalia manęs buvo Viešpats. Tai Jis suteikdavo man jėgų, stiprybės, išminties ir išvaduodavo iš galimų nelaimių“.

Dėl sekinančių gyvenimo sąlygų, bado ir medicinos pagalbos stokos, iš 1948 m. ištremtųjų mirė apie penki tūkstančiai lietuvių, taip pat daugybė jų dėl įvairiausių priežasčių buvo įkalinti lageriuose. E. Kvietinskienė pasakoja, kad didžiausius sunkumus teko iškęsti jos tėvams, tačiau jie kiekvieną vakarą budėjo maldoje. Vaikus irgi sukviisdavo kartu melstis: „Aš visada labai laukdavau vakaro, kad galėčiau išsakyti savo bėdas Dievui, nes tuomet jausdavausi drąsiau“.

Mokyklą Evelina baigė Sibire, Igarkoje ištėkėjo, tremtyje išbuvo iki 1963 m. Grįžusi į Kauną moteris baigė mokslus Politechnikos institute, dirbo radijo inžiniere. O štai 1995 m. įvyko tikrasis jos dvasinis atgimimas: „Tuo metu iš Amerikos buvo atvykęs misionierius ir pastorius Vytautas Cibas. Klausydama jo pamokslų iš Dievo Žodžio supratau, kad esu Viešpaties kūrinys, kvėpuoju Jo oru, matau Jo sukurtą gamtą. Ačiū Viešpačiui už Jo malonę, gailestingumą ir Jo pažadą, kad matysime Dievo veidą po ilgos, varginančios kelionės ir mums duoto gyvenimo šioje žemėje. Tvirtai tikiu Jėzaus Kristaus auka, jog esu nuodėminga ir iš prigimties nepaklusni Dievui. Tačiau dabar mano prioritetas ir privilegija – nuolat būti maldoje, skaityti Šventąjį Raštą. Būkime tvirti tikėjime, nes Jėzus Kristus yra gyvas, prisikėlęs, sėdi Dievo Tėvo dešinėje

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Tarp anūkų Lietuvoje

Dievas sudėlioja viską taip, kaip turi būti. Jis niekada neduoda patirti daugiau, nei galime pakelti.

ir per savo Šventąjį Dvasią ragina žmones atsi- versti, kad nepažūtų, o turėtų amžiną gyvenimą – naują gyvenimą“.

Šiandien Evelina jaučiasi dėkinga, kad gali gyventi tėvynėje. Ir praėjus daugiau nei 55 m. nuo grįžimo iš tremties, moteris leidosi į ilgai planuotą kelionę – aplankyti Igarkos. Ten nuvykusi netikėtai pasijuto kaip namie. Nepaisant susiklosčiusių aplinkybių, šiandien ji šypsosi – iš vaikystės turi begalę šiltų prisiminimų – tremtyje ji sutiko nuostabių žmonių, rado draugų, galų gale – išgyveno. Viešpačiui ji dėkoja ir už vargus, ir už džiaugsmus. Dabar ji, kaip pati sako, yra prisipildžiusi ramybės, o kai aplanko nerimas visada prašo: „Dieve, pripildyk mane savo Šventa Dvasia, kad Tavo jėga gyvenčiau aš šiandien!“

Dievas sudėlioja viską taip, kaip turi būti. Jis niekada neduoda patirti daugiau, nei galime pakelti.

Užtarnauto poilsio pamokos

Rimantas Kupstys

Žmogaus gyvenimas susideda iš skirtingų ir aiškiai atskirtų etapų, kuriuos daugeliui tenka pereiti. Tai kūdikystė – visiška priklausomybė nuo tėvų, ypač nuo motinos; vaikystė – auklybos ir mokymosi, pasaulio pažinimo metas; jaunystė – savęs ir savo pašaukimo, savo vietos visuomenėje atradimas, vertybių išgryninimas, šeimos sukūrimas, gyvenimo kelio pasirinkimas; branda – kai žmogus visu pajėgumu realizuoja save savo pašaukime; ir senatvė – kai tenka įvertinti atlikto darbo rezultatus ir nuoširdžiai dalintis savo patirtimi su jaunesniąja karta.

Pasidalinsiu keliomis pamokomis, kurias spėjau išmokti per dar gana trumpą užtarnauto poilsio laikotarpį.

Pensininkas dvasininkas skiriasi nuo darbininko pensininko. Dvasininkui į užtarnautą poilsį išeiti daug sunkiau, o gal net ir neįmanoma, nes neretai pašaukimas tarnystei išlieka iki gyvenimo pabaigos. Todėl senatvėje iš sprendimus priimančio ir organizuojančio tarnautojo tampama patariančiuoju, palaikančiuoju ir daugiau užtariančiu maldose. Apaštalas Paulius laiške Timotiejui rašo apie besiantinančią jo žemiškos kelionės pabaigą, nors nesiryžta paminėti, kad jis jau yra užtarnautame poilsyje, laukiantis iškeliavimo momento. Reikia suprasti, kad Paulius tarnavo Dievui iki tol, kol turėjo fizinių jėgų.

Vienas geras mano draugas, buvęs Baltarusijos sekmininkų bendrijos vyskupas, palygino tai su bėgimu estafetėje, kai vienas sportininkas bėgdamas perduoda lazdelę kitam. Norint tai padaryti pirmiausia abiem bėgikams reikia išlyginti greitį, o tada perduoti lazdelę. Įsivaizduokite, kad vienas bėgikas leidžia paimti lazdelę, bet nepaleidžia jos iš savo rankų. Juk įvyktų tragedija! Todėl ir perduodant tarnystę į kitas rankas būtina suprasti, kad nepakeičiamų žmonių nėra, yra ir geresnių, ir gabesnių tarnautojų. Todėl būtina perduoti darbus kitiems, jais pasitikėti ir patarnauti tada, kai busi paprašytas.

Man labai įstrigo viena patarlė iš kito labai gero mano draugo vyskupo patarlių rinkinio. Besiantinant senatvei žmogaus laukia trys etapai. Pirmas – pradėti jausti, kad tau kažkas

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Rimantas su žmona

Senatvė – geras laikas įvertinti savo asmeninį ryšį su Viešpačiu.

ne taip. Antras – tai pradeda jausti šalia tavęs esantys žmonės. Trečias, pavojingiausias – esi įsitikinęs, kad tau viskas gerai. Todėl svarbu laiku pasitraukti iš tarnystės.

Senatvė – geras laikas įvertinti savo asmeninį ryšį su Viešpačiu. Atėjus laikui išeiti į užtarnautą poilsį neprivalai vykti į darbą, nesį įpareigotas atlikti užduočių. Tokiu metu geriausia atlikti tam tikrą asmeninių santykių su Viešpačiu reviziją ir pačiam suprasti bei praktiškai pritaikyti tiesą, kurios visada mokiau kitus: tu esi mylimas Dievo, nes esi Jo vaikas, Jis pirmas tave pamilo, per Jėzų Kristų Jis išgelbėjo kiekvieną, kuris patikėjo ir priėmė Jo malonę...

Turėjau nemažai planų, ką darysiu sulaukęs senatvės, bet viskas pasikeitė. Kaip tyčia užpuolė ligos. Sveikatos rezervai, pasirodo, riboti. Todėl norėčiau paraginti savo jaunesnius brolius ir seseris Kristuje: aktyviai dirbkite ir tarnaukite kol esate jauni ir stiprūs, nieko neatidėliokite rytdienai, nes rytoj mus nepažadėtas. Darydami Dievo darbus niekada nepamirškite, kad tai Dievo, o ne žmogaus darbai, todėl kokie

stiprūs ir gabūs bebūtumėte, be Viešpaties pagalbos nesugebėsite jų tinkamai atlikti. Esame pašaukti būti Dievo bendradarbiais, Jo tarnais, Jo įrankiais, Jo indais. Prireikė nemaža laiko, kol išmokau šią pamoką – visiškai pasitikėti Viešpačiu, kuris viską laiko savo rankose ir kontroliuoja savo sumanymų vykdymą.

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva. (Mato 11, 29–30 LBD)

Gyvenimo rudenį pasitikus

Waldemar ir Elvira Zorn

Kažkas yra pasakęs, kad civilizacijos lygį lemia visuomenės požiūris į pažeidžiamiausius jos narius vaikus. Dauguma civilizuotų šalių įstatymų tiesiogiai ar netiesiogiai remiasi Dešimčia Dievo įsakymų, kuriuos prieš tris tūkstančius metų Viešpats davė savo tautai Izraeliui. Šie dešimt įsakymų (Išėjimo 20, 2–17) formavo senovės Izraelio religinį, socialinį ir šeiminių gyvenimą.

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Vienas iš Dešimties Dievo įsakymų skirtas... vyresnio amžiaus žmonių apsaugai. Dievas pasakė: „Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duoda“. Šis įsakymas pakartotas Naujajame Testamente. Jis neprarado aktualumo net ir praėjus tūkstančiams metų.

Elvyra ir aš turime privilegiją gyventi visuomenėje, kurios įstatymai grindžiami biblinėmis vertybėmis. Neseniai atšventėme penkiasdešimt bendro gyvenimo metų. Žvelgdami į labai sunkius gyvenimo Sovietų Sąjungoje metus su jos priešišku požiūriu į krikščionis, nuolatinis judėjimus ieškant laisvės ir galimybės palikti „socialistinių rojų“, prieiname išvadą, kad kartu su psalmininku galime sakyti, jog mus riboju-

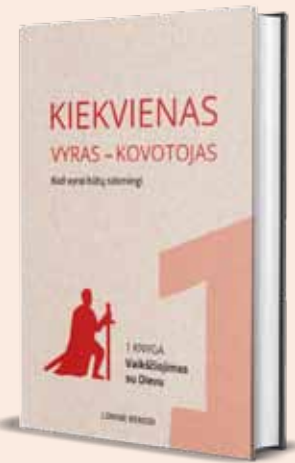
Šviesūs ir šilti prisiminimai yra didelė vertybė mūsų amžiaus žmonėms.

sios išorinės sienos neatėmė iš mūsų vidinės laisvės. Tais sunkiais metais bendradarbiauome su pagrindine leidykla, evangelizuodami tarnavome tarp mums artimų Lietuvos žmonių: rusų, lietuvių, žydų...

Šviesūs ir šilti prisiminimai yra didelė vertybė mūsų amžiaus žmonėms. Džiaugiasi siela, kad mūsų vaikai ir anūkai yra bažnyčioje, ramybę ir pasitenkinimą teikia mintis, kad tarnauti misijoje „Šviesa Rytuose“, kuriai atidavėme beveik visą savo sąmoningą gyvenimą, įmanoma ir palaiminga net ir sulaukus pensinio amžiaus.

Darbas prie leidybos projektų „Biblijos istorijos“, „Tiesos keliu – gyvenimas“, „Naujasis Testamentas – mokomasis leidinys“ pripildė sielą džiugaus suvokimo, kad išitraukėme į Dievo darbą šiame pasaulyje. Jaučiame tam tikrą gyvenimo rudenį, vaisių nokimą, rinkimą ir derliaus nuėmimą... Yra ir šiek tiek liūdesio, kaip visada rudenį. Bet mes žinome, kur einame. Ne į žiemą, o į amžiną vasarą ir amžiną jaunystę.

Ir džiaugiamės bei dėkojame Dievui, kad galime gyventi savo protėvių žemėje, visuomenėje, kurioje rūpinamasi pagyvenusiais žmonėmis. Kur dar nėra pamintos visos biblinės vertybės, kur dėl didžiulės Dievo malonės galime sulaukti garbingos senatvės.

KIEKVIENAS VYRAS – KOVOTOJAS

„Gerosios naujienos centras“ drauge su „Trans World Radio“ (TWR) ir „The Navigators“ išleido Biblijos studijų ciklą vyrams „Kiekvienas vyras – kovotojas“. Tai mokinystės kursas vyrams, norintiems tapti tokiais kovotojais, kaip numatė Dievas – gyventi visavertiškai, subręsti ir būti pasiruošusiems kovoti bei laimėti visose gyvenimo kovose.

Biblijos studijų ciklą „Kiekvienas vyras – kovotojas“ geriausia naudoti mažoje 4–6 vyrų grupėje. Pirmame kiekvienos pamokos puslapyje yra vadovo gidas. Taip pat nemokamai programa *Skype* pamokysime jus vesti šias grupes – registruokitės tel. 8 650 43877 (Robertas).

Kursą įsigyti bei pamatyti šio kurso video pristatymą galite interneto svetainėje

<http://kvk.skaitiniai.lt>

ŠIUOLAIKINĖS KRIKŠČIONIŠKOS MUZIKOS IR MENŲ FESTIVALIS

SPALIO 23–29 d.
PALANGA | 2023

www.sielos.lt

Organizatorius

Pagrindinis rėmėjas

Festivalio svečias
grupė
SAINTZ (UK)

Pasaulinė Lyderystės Konferencija

#PLK23

Šiandien
puiki diena
tobulėti!

Lapkričio 17-18 D.
Palangoje ir internetu
Bilietus galima įsigyti:

kakava.lt

Daugiau informacijos:
www.lyderiams.lt

Poezija

Vilis Dzelmītis

AŠ NEPASENSIU

Man sako kartais: „Pasenai...“
Tai netiesa, mieli draugai!
Drįstu jums pasakyti štai ką:
aš nepasensiu niekada!
Tai griūva laikini namai,
juk jie tarnaus ne amžinai.

Galva, sakai, pražilo jau?
Bet išminties žiloj daugiau!
Aptemo akys, tai tiesa,
menka beliko jų šviesa,
bet Dievo Žodžio žiburys
man dieną naktį šviečia vis.

Veide kiek raukšlių, kiek vagų!
Nešykšti laiko arklas jų...
Pavargo kojos – ko norėt?
Daug teko eiti, bėgt, skubėt.
O rankos dreba, aš manau,
kad maža gero padariau.

Bet į žadėtuosius namus
keliaut užtenka dar jėgų.
Ir, nors klausia nusilpo jau,
širdy man skamba vis aiškiau:
„Paruošti vietos jums einu,
kad būtumėt, kur Aš esu.“

Tai neišvengiama dalis,
kad ši padangtė, kūnas šis,
kaip rūbas dils, sunyks, suirs,
kol žemės dulkėmis pavirs.
Uždengs velėna, smilgos žels,
kol Viešpats kartą vėl prikels.

Bet po šia išore trapia
gyvoji siela paslėpta.
Ji lieka visuomet jauna,
nes Dievo rankos laiko ją.
Kasdien tvirtėja, auga ji,
kol taps į Kristų panaši.

Jai Dievas leidžia sužydėt,
tikėti, viltis ir mylėt,
daugiau pažinti ir suprast,
daugiau Kūrėjui pasišvest.
Iš Jo jėgų ji nuolat sems,
todėl per amžius nepasens!

*Iš latvių k. išvertė Nijolė Latužienė
(iš poezijos rinkinio
„Mane Tu pašaukei gyventi“)*

Gerai pasakyta!

Linksmi apie senatvę

Pas gydytoją atėjo senyvas vyriškis ir pasiskundė, kad jo žmona blogai girdi. Gydytojas pasiūlė atlikti specialų testą ir taip išsiaiškinti jo žmonos klausos problemos rimtumą.

„Atsistokite toli už jos ir užduokite jai klausimą. Tada lėtai artinkitės prie jos ir pažiūrėkite, kaip toli nuo jos būsite, kai ji pirmą kartą atsakys į jūsų klausimą“, – patarė gydytojas.

Senolis, susijaudinęs, kad pagaliau pavyks išspręsti problemą, parskubėjo namo ir pamatė, kad žmona ruošia vakarienę.

„Mieloji, – paklausė vyras, stovėdamas maždaug už šešių metrų, – kas bus vakarienei?“

Nesulaukęs jokio atsakymo, jis prisitartinio prie žmonos per tris metrus ir paklausė dar kartą. Ir vėl jokio atsakymo. Tada dar kartą paklausė priartėjęs dviejų metrų atstumu – ir vėl jokio atsakymo. Galiausiai vyras priartėjo vieno metro atstumu ir vėl paklausė:

„Mieloji, kas vakarienei?“

„Jau ketvirtą kartą sakau: lazanija!“, – atsakė nustebusi žmona.

Gimė pirmasis močiutės Anos anūkas. Po kelių savaičių tėvai paprašė močiutės prižiūrėti jų kūdikį, nes jiems reikėjo truputį pailsėti.

Dieną į svečius atvyko Anos draugė Rūta.

„Leisk man pažvelgti į tavo mažą gražuolį“, – paprašė draugė.

„Dar ne, palaukim“, – atsakė mažylio močiutė.

Maždaug po penkių minučių draugė vėl prašo, bet jai ir vėl atsakoma.

„Ko tu lauki?“ – nustebė Rūta.

„Laukiu, kol jis pravirks“, – keistai atsakė Ana.

„Kodėl?“ – dar labiau nustebė draugė.

„Nes pamiršau, kur jį padėjau“, – suglumusi atsakė berniuko močiutė.

Balbieriškyje esančiuose senelių namuose grupė vyresnio amžiaus gyventojų sėdėjo ir kalbėjosi apie savo sveikatos problemas.

„Mano rankos tokios silpnos, kad vos pakeliu šį puodelį kavos“, – sakė vienas.

„Suprantu, apie ką kalbate. Mano akių katarakta tokia, kad net nematau savo kavos puodelio“, – atsakė kitas.

„Dėl artrito kakle negaliu pasukti galvos“, – pasiskundė trečias.

„Nuo kraujospūdžio tablečių man svaigsta galva“, – pridūrė kitas.

„Manau, jog tai kaina, kurią mokame už tai, kad senstame“, – atsiduso senolis. Tada įsivyravo trumpa tylos akimirka.

„Bet ačiū Dievui, kad mes visi dar galime vairuoti“, – paguodė kaimynus linksma senutė.

Trys 92, 94 ir 96 metų amžiaus seserys gyvena viename name. Vieną vakarą 96 metų senolė eina į vonią maudytis. Ji įkelia vieną koją į vonią ir sustoja. Tada šaukia kitoms sesėms: „Ar aš įlipu į vonią, ar išlipu iš jos?“

94 metų senelė šaukia jai atgal: „Nežinau. Ateisiu ir pasižiūrėsiu“. Ji pradeda lipti laiptais aukštyn ir sustoja: „Ar aš lipau laiptais aukštyn, ar žemyn?“

92 metų senolė sėdi prie virtuvės stalo ir geria arbatą. Klausydamosi savo seserų ji papurto galvą ir sako: „Tikrai tikiuosi, kad niekada netapsiu tokia užmarši“, – ir stukteli į stalą. Tada staiga sušunka: „Tuoj ateisiu ir padėsiu jums abiem, kai tik pažiūrėsiu, kas beldžiasi į duris“.

Pagyvenęs vyriškis daugelį metų turėjo rimtų klausos problemų. Jis kreipėsi į gydytoją, ir šis jam pritaikė klausos aparatą, kuris žymiai pagerino jo klausą.

Po mėnesio senjoras vėl apsilankė pas gydytoją. Patikrinęs paciento klausą gydytojas tarė: „Jūsų klausą puiki! Jūsų šeima tikriausiai labai džiaugiasi, kad jūs vėl galite girdėti?“

Vyriškis atsakė: „O, aš jiems nieko apie tai dar nepasakiau. Tiesiog sėdžiu ir klausausi jų pokalbių. Ir jau tris kartus pakeičiau savo testamentą!“

Parengė Robertas Peteraitis

Kaip susitaikyti su Dievu?

Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar. Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą meldamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjęs ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

MAX LUCADO

3:16

Pašadas

Dievas taip pamilo pasaulį,
jog atidavė savo viengimį Sūnų,
kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų,
bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

Ieškokite www.km.lt

Nauja knyga!

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2024 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ internetu tik per www.post.lt nurodytas prenumeratos svetaines

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ – 6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje www.prenumeruok.lt, www.km.lt bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu www.km.lt

Kviečiame prenumeruoti „Vakaro žvaigždėlė“ 2024 metams!

Užsiprenumeruoti leidinį galite:

- parašydami mums laiškutį el. paštu prenumerata@zvaigzdele.lt;
- internetiniuose puslapiuose: www.km.lt, www.prenumerata.lt ir www.prenumeruok.lt;
- kiekviename Lietuvos pašto skyriuje.

PRENUMERATOS KAINA METAMS – 16 EUR.

Aš esu, kuris nešiosiu jus ir jūsų
senatvėje. Tai dariau ir toliau
darysiu: nešiosiu ir globosiu jus.
– Izaijo 46, 4

Su senoliais išmintis, ir ilgaamžiai
sturi supratimą.
– Jobo 12, 12

Niekada nesi per senas
užsibrėžti naują tikslą ar
svajoti apie naują svajonę.
– C. S. Lewis

Ar norite, kad senatvėje jūsų širdis
būtų laiminga? Tuomet gyvenkite
su Viešpačiu ir pasilikite su Juo. Būtent
taip viskas ir vyksta.
– Shelton Smith

Todėl mes nepailstame.
Nors mūsų išorinis žmogus
ir nyksta, vidinis diena iš dienos
atsinaujina.
– 2 Korintiečiams 4, 16

Net ir būdamas
devyniasdešimt
dvejų trokštu išmokti
būti patenkintas.
Niekada neturėtume
būti per seni mokytis ar
per seni šypsotis!
– Billy Graham

Ypatingas močiutės pašaukimas –
melstis ir būti bendražyge kovoje už
savo vaikus ar anūkus.
– Elisabeth Elliott

Pasiruošimas senatvei turėtų prasidėti
ne vėliau kaip paauglystėje. Gyvenimas,
kuriame iki 65 metų nebuvo tikslo, išėjus į
pensiją netaps staiga pilnaverčiu.
– Dwight L. Moody

ISSN 1822-9336

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt